

Baners Vedkommende, af hvilke jo de fleste skrive sig fra adskilligt senere Aar end de oprindelige Statsbaneanlæg, ikke vil være den Grund til at have en Bestemmelse herom som for Statsbanerne. Og selv om der skulde være Grund dertil, hvad jo selvfølgelig ikke er udelukket, skal jeg gøre opmærksom paa, at man med Hensyn til Statsbanernes Erstatning over for Lodssejerne kan ville stille sig adskilligt liberalere paa Statskassens Vegne og fravige de sædvanlige Regler for Erstatning mellem to tilgrænsende Lodssejere i Henseende til Hegnspligt og Skade paa Hegn, end det vilde være rigtigt efter den almindelige Lovgivning. Den private Bane vilde da her ikke med Urette kunne beklage sig, hvis Lovgivningsmagten vilde paalægge den en Forpligtelse end over, hvad den almindelige Lovgivning forpligter den tilgrænsende Lodssejer til at erstatte. — Det er disse Betragtninger, der have været ledende for mig til at lade Spørgsmaalet om Erstatning for Sne-skærme i det hele liggende. Naar det ærede Medlem anførte forskellige Tvivl med Hensyn til, hvem det eventuelt skulde paalægges at udrede Erstatning for Sne-skærme ved Privatbaner, er dette jo et Moment, der ogsaa kan nævnes til Gunst for ikke at tage dette Spørgsmaal med her, men jeg er i øvrigt enig med det ærede Medlem i, at skulde der gives Erstatning, maatte den paalægges den private Bane, uanset, hvorledes de oprindelige Ekspropriationsudgifter vare blevne fordelte, eller om de endogsaa vare blevne paalagte Statskassen alene som ved den sydfynske Bane.

Det ærede 2de Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) udtalte sin Anerkendelse af Indholdet af Lovforslagets § 2 og udtalte Ønsket om, at den der givne Regel for Takstation, hvis Forbillede jo oprindeligt har været Loven af 10de Marts 1861 § 5 og senest Loven af 12te April 1889, maatte blive den almindelige for Fremtiden. Ja, jeg tilstaar, at jeg ikke med nogen stor Glæde indkasserede den Udtalelse af Anerkendelse. Ganske vist har jeg optaget denne Bestemmelse i § 2 med Loven af 1861 som oprindeligt Forbillede, men jeg har gjort det ene og alene, fordi der i Loven af 12te April 1889 findes en Bestemmelse om Erstatning for Udvidelser og Forandringer ved Statsbanerne efter disse Regler. Jeg mente rigtignok, at efter at man ved en Række af Love af 1894, de bekendte Jærnbanelove af 8de Maj 1894, har andføit som fast Princip at anvende Forordningen af 5te Marts 1845, har man,

haaber jeg, forladt den noget vaklende Stilling, som Lovgivningsmagten i en Række af Aar har indtaget med Hensyn til, hvilke Bestemmelser man skulde anvende ved Ekspropriation. Det vilde derfor i og for sig have været mig kært nu at kunne benytte det nyere Princip i Loven af 1894, men jeg har ment, at der burde dog i dette Tilfælde gøres en Undtagelse med Hensyn til disse mindre Foranstaltninger, Udvidelser eller Forandringer, hvor det ikke vilde komme til at spille nogen synderlig Rolle, saavidt jeg kan skønne, hvilke Principer man følger; der kunde da være meget, der talte for at anvende Principet i Loven af 12te April 1889.

Det glæder mig at kunne være i Overensstemmelse med det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Lunn) i hans Udtalelser om det ønskelige i at faa en Revision af Ekspropriationslovgivningen, da det selvfølgelig maa erkendes, at de gældende Bestemmelser paa dette Omraade ere gamle. Jeg vil dog ikke tilføje, at de ikke skulde være gode, thi jeg tror, at der er faa Love, som have vist sig saa godt, saa omhyggelig affattede som Forordningen af 5te Marts 1845. De Ulemper, der hæfte ved dens Anvendelse, kunne maaske nok springe i Øjnene, men man har kunnet hjælpe sig lidt, og jeg tror, at det vil have sin Vanskelighed at faa den afløst af en virkelig fyldestgørende Lovgivning paa dette Omraade. — Hvis man skulde gaa til en Revision af Loven om Ekspropriationer, vilde der jo ogsaa i denne kunne optages de Bestemmelser, man maatte anse for hensigtsmæssige med Hensyn til Kommissariernes Stilling; dette Spørgsmaal skal jeg ikke komme ind paa, men jeg tror dog ogsaa her at maatte sige, at de Kommissarier, der hidtil have fungeret ved Ekspropriationer til Jærnbaneanlæg, i det hele og store have vist sig denne vanskelige Opgave i høj Grad voksne. Selvfølgelig har den Ordning, som den vedkommende Ekspropriationskommission under Kommissariernes Ledelse har truffet, ikke altid kunnet vinde Bifald hos de interesserede. Det er en Selvfølge, men det kan ikke ventes under nogen Omstændighed afhjulpet. — For saa vidt der altsaa skulde være særlig indtrængende Ønske om at gaa til en Revision af Ekspropriationslovgivningen, kan jeg med stor Villighed erklære mig beredt til at medvirke hertil. Det er jo i øvrigt et gammelt Ønske fra Rigsdagens Side, og jeg tør vel sige ogsaa fra de tidligere Andenrigsministres Side, men det er ikke lykkedes hidtil at kunne